

Tot va començar en aquell tren!

Hola, em dic Katja i vaig néixer a Trieste, Itàlia.

Com que Trieste és molt a prop d'Eslovènia, és una ciutat que té dos idiomes oficials: italià i eslovè, perquè la població eslovena que hi viu és molt nombrosa.

De fet, el meu pare és eslovè i la meua mare italiana.

El meu pare, quan era petit, va anar a les escoles eslovenes fins al grau superior, quan es va traslladar a una escola italiana per matricular-se, després, a la universitat italiana.

Així i tot, el meu pare no em va ensenyar el seu idioma, de fet l'únic idioma de la meua família sempre ha sigut l'italià. Potser perquè era l'idioma que parlaven els meus pares entre ells, i també perquè tampoc vam viure gaire temps a Trieste. Molt aviat ens vam traslladar a Bari, al Sud d'Itàlia, i després, a Pàdua, a prop de Venècia, on vam viure molts anys i on encara viu la meua mare.

Per això, el primer idioma estranger que vaig aprendre va ser l'anglès, a partir d'onze anys, a l'escola secundària. Però el meu nivell d'aquest idioma va millorar molt només quan, després d'acabar el batxillerat, amb dinou anys, me'n vaig anar a Londres, amb el tren, amb una amiga, buscant treball!

Encara no sé com les nostres mares ens hi van deixar anar, dues noies així, sense gaire diners, a buscar-nos la vida! Si la meua filla hagués fet això em podria morir per la preocupació! Els primers dies vam dormir a la Tent City, que era una tenda gegant on podien anar els emigrants i, després, durant una setmana, a casa d'uns amics coneguts allà!

Així i tot, molt aviat, vam aconseguir una feina: jo treballava com a caixera en un restaurant francès, on també havia de rebre els clients i contestar a les trucades, i tot

això sense parlar gaire francès! Però la meua amiga i jo ens ho vam passar tan bé a Londres que després vaig tornar d'aquest viatge pensant que sí que hauria de viatjar més en la vida!

I així va ser que, quan estava tornant amb el tren, finalment vaig decidir a quina Universitat m'havia de matricular: volia estudiar xinès! Això per conèixer una cultura molt diferent, i a més d'un país que té tanta història i unes filosofies i arts així d'interessants! Per tant, vaig matricular-me a Llengües i Literatures Orientals, a Venècia.

El meu primer viatge a la Xina, també va ser amb el tren! Vaig sortir de Venècia amb uns companys, nou dies en total per arribar a Peking, sis dies de Moscow a Peking amb la famosa "Transiberiana". Encara recordo la primera vegada que vaig parlar amb un noi xinès al tren, quan encara podia dir només poques paraules!

Després d'aquella vegada vaig anar més vegades a Xina, més o menys vaig viure allà cinc anys, per estudiar o treballar. Mentrestant, a l'any 2000, em vaig casar amb un company de la universitat i també vaig anar a Xina amb ell unes vegades. L'última vegada que hi vam anar ja havia nascut la nostra primera filla, la Marta, i, per tant, ella també va viure a la Xina un any de petita. Quan en vam tornar podia dir algunes paraules xineses amb només un any i mig!

Després de la Xina vam viure a Roma quatre anys i mig, i allà va néixer el meu fill petit, el Pietro.

Quan la Marta tenia sis anys i el Pietro tres, vam mudar-nos a Barcelona. Roma és una ciutat meravellosa i encantadora però també molt caòtica i una mica difícil per a viure-hi, sobretot amb nens petits, i vam pensar que Barcelona podria ser millor.

I resulta que sí, ho vam encertar, estem molt bé aquí tota la família (això ha sigut possible perquè el meu marit ja fa molt de temps que treballa amb "Metges sense fronteres" i aquí a Barcelona hi ha una oficina molt gran d'aquesta organització).

Abans d'arribar, el meu marit havia estudiat una mica de castellà en un curs bàsic, quan esperàvem a la Marta. Jo vaig estudiar castellà després d'arribar, sense anar a cap curs,

amb un llibre. Els nostres fills, al principi, els vam apuntar a l'escola italiana, però, com que no ens acabava de convèncer, tres anys després els vam apuntar a una petita escola concertada catalana. La Marta ja parlava molt bé català i el Pietro el va aprendre molt aviat ja que estava al primer curs.

El meu marit no parla gaire català, a la seva feina parla castellà, anglès i francès. Jo em vaig apuntar aquest any a aquest curs de català, on em trobo molt bé. A casa sempre parlem només italià encara que, sobretot al Pietro, de vegades, pot passar que li faltin les paraules perquè està acostumat a parlar català tot el dia. Com que és molt important parlar bé el propi idioma, pensem que en Pietro hauria de llegir més llibres en italià (la Marta ja ho fa!).

Ara, estic pensant que tota la meua vida hauria sigut diferent si la meua amiga i jo (i també les nostres mares, clar!) no haguéssim sigut tan boges d'anar a Londres amb dinou anys, tal com vam fer! Potser no m'hauria matriculat a xinès, no hauria conegut el meu marit, no tindriem els nostres meravellosos fills i potser jo no seria aquí aprenent català! Per això he dit que tot va començar en aquell tren, el tren de retorn de Londres!